

forsamling udsender denne appel, der henvender sig dels til samtlige stater i verden, dels til vor organisations medlemsstater, og dels til de fem store magter, hvis indflydelse på den storpolitiske udvikling er så afgørende,

Med særlig tilfredshed har den danske delegation bemærket flere af forslagets paragraffer. Jeg vil gerne fremhæve følgende:

1) Appellen til staterne om at afstå fra trusler og misbrug af magt. Ikke alene den virkelige krig, men også den såkaldt kolde krig er en svøbe for hele verden, og intet folk, der er direkte genstand herfor, kan falde til ro og koncentrere sig med al kraft om fredelige opgaver.

2) Opfordringen til staterne om at fjerne de skranker, der nægter folkene adgang til fri udveksling af nyheder og oplysninger. En sådan adgang er nemlig væsentlig for international forståelse og fred.

3) Opfordringen til de fem permanente medlemmer af sikkerhedsrådet til „at udvide og fremme deres samarbejde samt at vise tilbageholdenhed med hensyn til brugen af vetoet for at gøre sikkerhedsrådet til et mere effektivt redskab for fredens opretholdelse.“

4) Og endelig den sidste paragraf, hvori alle nationer opfordres til at „blive enige om at udøve den nationale suverænitet i fællesskab med andre nationer i det omfang, dette er nødvendigt for at opnå international kontrol med atomenergien.“ Vi kan ganske slutte os til den udtalelse, som den ærede repræsentant for England fremsatte herom i sin tale på generalforsamlingen den 26. september. Hr. Bevin sagde: „Dersom vi alle er i fare på grund af atomvåbnet og vi alle ønsker, at der skal føres kontrol dermed, og vi overdrager til en kollektiv enhed, repræsenterende verden, at gøre dette, da giver vi i tilsvarende udstrækning afkald på vor suverænitet for at opnå effektiv kontrol, og for at hver eneste af os skal få en rimelig behandling og vor stilling sikres.“

Der er for den danske delegation med mange andre ingen tvivl om, at tanken om en vis fælles udøvelse af suveræniteten er af meget væsentlig betydning. I mellemfolkelig ret er det ikke længere muligt at anerkende det absolutte suverænitetsbegreb. Det har overlevet sig selv. Dette må vi erkende i realistisk ånd — og handle derefter. Dette er måske selve hovedpunktet i vore bestræbelser for at nå frem til et resultat, bestræbelserne for at skaffe verdens folk den følelse af sikkerhed og tryghed, som millioner i dag sukker efter.

Med disse ord, hr. formand, giver jeg på den danske delegations vegne USA's og Englands forslag den varmeste støtte.